

Crítica clàssica

Xavier Cester

Valors de la casa

OBC

Director: Pablo González
 L'Auditori (Barcelona),
 4 de novembre

El solistes de l'OBC han demostrat en molta ocasions la seva capacitat per ocupar el centre de l'escenari, i així va tornar a ser amb una recent incorporació i una veterana de la formació. Frauke Oesmann i Magdalena Barrera van interpretar el *Concert per a flauta i arpa* de Mozart amb l'elegància requerida i sense necessitat de caure en el preciosisme amb què alguns converteixen les peces més galants del compositor en insulses figuretes de porcellana. A més, la flautista alemanya va sortir més que airosa de la complexa *Sequenza I* de Berio i l'arpiستا argentina ofería un nou tastet de Montsalvatge amb les *Variacions sobre un tema anònim*.

El problema del programa dirigit per Pablo González no va ser tant la possible coherència o no de la tria com els punts morts causats pels continus canvis en la disposició de l'escenari. Un problema, en tot cas, anecdòtic ja que és força atractiu (i inusual) assistir a una sessió que comença amb les *Intégrales* de Varèse per acabar amb la *Sinfonia Júpiter* de Mozart. Ambdues obres es van beneficiar del tremp habitual en González, encara que els guanyats en Varèse, compositor de qui a vegades no és fàcil discernir si era un visionari o un il·lús, fossin més evidents: el vent i la percussió van aconseguir que *Intégrales* sonés amb tota la seva insubornable modernitat intacta. En la simfonia mozartiana va quedar palès que González ha pres bona nota de la lliçó de les lectures historicistes: so sense greix (més aconseguit que al concert, sense ser l'òptim), repeses generoses i accents tendents a la sequedat que, a canvi de la suposada noblesa olímpica, aportaven una energia benvinguda.